

Mes nuorem gīventē

Ka kēla gaisros pēivuo didiliuo,
Rauduojē boruželē, trijū vākū netekusi.
Rīmuojē žiuogs, praradēs vēina kuojē,
O vabals didžiūns tarp degiesiu
Vēs mīlimuos žmonuos eiškuojē.

„O kor kaimīnā, kor nomā?“ –
Iš siauba klīkē volungelē.
„Kor mūsa draugēs, kor bičiolē?“ –
Liūdņā šnibždiejē kirmelaitēs
Net varnas, omžēnas vagēlēs,
Pašiorposēs tik galvas kraipē.

Vuos prasēkalusi žuolelē
Jouda unglim pavērta,
Pavasari atvedusi saulelē
Iš gailestē žemē kriuoķē.

Kou to darā, žmuogau?
Kam degini paukščiū numus?
Kam žodā nekaltus vabalelius?
Kam gielītiem neleidi užaugtē?
Pumporou krūma išspruogtē?

Tēp nuoriejē paklaustē saulutē,
Vēsus mīliedama kāp muočiutē...
Aš irgi mīlio paukščiokus,
Gielēs, skrozdēs, vabaliokus.
Dēltuo prašau: pasliepkēt degtukus!
Mamīt ir tieti! Teta ir diedē!
Prašau: nedeginkēt žuolies –
Ne tik mes nuorem gīventē –
I žuolītē nuor gīventē – I gielēs,

I vabaliokā,

I slēiks,

I pelītēs,

I kurapkas,

I buoruželēs,

I žiuogā...

Mes vēse nuorem gīventē!

Mīliekem gamta, mīliekem veinē kētus.